

РЕШЕНИЕ

№ 34111

гр. София, 01.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6300** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ТУИНС ДИЗАЙН“ ЕООД,[ЕИК], адрес: [населено място],[жк],[улица], представлявано от управителя Г. Й. Й., против Ревизионен акт /РА/ № Р-22221025003395-091-001 от 05.02.2026г., издаден от М. И. Д., на длъжност началник на сектор — орган, възложил ревизията и А. М. И., на длъжност главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията при ТД на НАП С., потвърден с Решение №536 от 21.04.2026г. на Директора на Дирекция ОДОП С., с който РА в тежест на жалбоподателя са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчен период от м.05.2024г. до м.07.2024г. в общ размер на 317 820,81лв(триста и седемнадесет хиляди осемстотин и двадесет лева и осемдесет и една стотинки), с еурова равностойност 162 499,20 €, от които 264 184,00лв.-главница и 53 636,81лв.-лихви за забава.

В жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания Ревизионен акт, поради неправилност и необоснованост, както и за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Жалбоподателят поддържа, че доставките са реално осъществени и са удостоверени с фактури, договори, протоколи, стокови разписки, товарителници, банкови извлечения и счетоводни справки. Твърди се, че материалите са използвани за последващи облагаеми доставки, че доставчиците са начислили ДДС и че липсата на кадрова, материална и техническа обезпеченост на доставчиците, произходът на стоките и данните от АПИ не могат сами по себе си да обосноват отказ на данъчен кредит. Жалбоподателят се позовава на практика на СЕС и ВАС и иска отмяна

на ревизионния акт, както и присъждане на разноските.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа мотивите на ревизионния акт и Решение №536/21.04.2026г. и претендира юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161 ДОПК.

Административен съд – София град, Първо отделение, XVIII състав, като прецени събраните в настоящото производство доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена от адресата на ревизионния акт, който има пряк и личен правен интерес от оспорването. Ревизионният акт е бил обжалван по административен ред и е потвърден с Решение №536/21.04.2026г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С.. Решението е връчено на жалбоподателя по електронен път на 22.04.2026г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 07.05.2026г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Началото на ревизионното производство е поставено с издаването на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ Със Заповед №Р-22221025003395-020-001/10.07.2025г., връчена на 23.07.2025г. по електронен път, изменена със заповеди №Р-22221025003395-020-002/23.10.2025г. и №Р-22221025003395-020-003/21.11.2025г., от компетентни органи по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК.

Обхватът на ревизията е по отношение на задължения за отговорност за Данък върху добавената стойност /ДДС/ за периода 01.05.2024г. до 31.07.2024г.

В хода на ревизионното производство, на основание чл.117, ал.1 ДОПК, е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р- 22221025003305-092-001 от 06.01.2026г., срещу констатациите на който няма постъпило възражение.

На основание чл.119, ал.2 ДОПК е издаден и оспореният РА № Р-22221025003395-091 -001 /05.02.2026г. издаден от издаден от М. И. Д. - орган, възложил ревизията и А. М. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД па НАП В. Т. ръководител на ревизията, връчен на 13.02.2026 г.

Ревизионният акт е обжалван от ревизираното лице, като с Решение №536 от 21.04.2026г. на Директора на Дирекция "ОДОП" [населено място] при ЦУ на НАП, същият е потвърден.

По делото не е установено оспорване на автентичността на ревизионния акт, ревизионния доклад, заповедите за възлагане и изменението на ревизията, както и на подписите на органите по приходите. Данните за длъжностите на органа, възложил ревизията, и на ръководителя на ревизията са отразени в ревизионния акт и в решението на директора на дирекция „ОДОП“. Приетата административна преписка съдържа данни и за заповедите за оправомощаване, на които се е позовал решаващият орган.

Основната дейност на „ТУНИС ДИЗАЙН“ ЕООД е изработка и монтаж на мебели и се осъществява в помещение под наем, съгласно сключен договор за наем от 31.03. 2017г. с ВТУ „Т. К.“, находящо се в [населено място], [улица].

Извършени са процесуални действия и са събрани доказателства, подробно отразени и коментирани в РД, представляващ неразделна част от оспорвания РА по см. на чл. 120, ал.2 от ДОПК.

Установени са допълнителни задължения по ДДС в размер на 264 184.00лв. и е извършена корекция на правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл.68, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗДДС, чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС и чл.70, ал.5 от ЗДДС, поради формиран извод за липса на реални доставки на стоки, документириани с 52 фактури, издадени от „БАЛДЕВ

ТРЕЙД“ ЕООД и „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД.

Отказано е право на приспадане на данъчен кредит в размер на 177 464.00лв. за доставки, документирани с 32 фактури, описани на стр.11-12 в РД, издадени от „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД. Предмет на доставките са стоки-строителни материали-алуминиеви профили, профили за дограма кутия микс. арматурни сглобки и др.

На доставчика е извършена насрещна проверка, документирана с протокол по съответния ред.

На 14.08.2025г. е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения ИПДПОЗЛ №П-16001625145765-040-001 06.08.2025г., с което са изисквани относими доказателства за реалността на сделките. В отговор са представени копия на спорните фактури, ведно с протоколи, стокови разписки и товарителници.

Съдът констатира, че всички протоколи, стокови разписки и товарителници за превоз на съответните профили, сглобки и др. са с датата на издаване на съответната фактура. Съгласно товарителниците, по всички тях, стоките са натоварени от адрес [населено място]. [улица], склад 8 и разтоварени в [населено място]. [улица]. Превозът по всички издадени фактури е осъществен с товарен автомобил Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС]. Констатирано е, че не става ясно за чия сметка е транспортът, от кого е организиран и кой е шофьорът.

За данъчни периоди м.05.2024г. и м.06.2024г., е отказано право на приспадане на данъчен кредит за доставки, документирани с 20 фактури, описани на стр.12-13 в РД, издадени от „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД. Предмет на доставки са стоки-строителни материали-панели сглобяеми, профили за конструкции.

На доставчика е извършена насрещна проверка, документирана с протокол по съответния ред. На 14.08.2025г. е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения №11-16001625145774-040-001/06.08.2025г., с което са изисквани относими доказателства за реалността на сделките. В отговор с придружителни писма от 04.09.2025г. са представени копия на спорните фактури, ведно с протоколи, стокови разписки и товарителници. Протоколите, стоковите разписки и товарителниците за превоз па съответните панели и профили са с датата на издаване на съответната фактура. Съгласно товарителниците, по всички тях, стоките са натоварени от адрес [населено място], [улица], склад 8 и разтоварени в [населено място], [улица]. Превозът по всички издадени фактури е осъществен с товарен автомобил Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС]. Констатирано е че не става ясно за чия сметка е транспортът и от кого е организиран и кой е шофьорът.

С оглед факта, че съгласно товарителниците, превозът на стоки и от двамата доставчици „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД и „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД е извършен с един и същи товарен автомобил, е направена проверка в базата данни на НАП. Установено е, че собственик на автомобила - Ф. Т. с рег. [рег.номер на МПС] е „ТИС ГРУП БЕ“ ЕООД с[ЕИК]. До посоченото дружество е изготвено ИПДГЮЗЛ №Р-22221025003395-041 -001 11.09.2025г., връчено на 15.09.2025г. по електронен път. Изискано е да бъдат представени талон на товарния автомобил, информация и доказателства относно превоз на процесите стоки от посочените доставчици. До приключване на ревизията не е получен отговор по искането.

Установено е, че „ТИС ГРУП БЕ“ ЕООД е регистрирано по ЗДДС на 17.12.2021г. и дерегистрирано по ЗДДС 03.07.2025г. За ревизирия период от м.05.2024г. до м.07.2024г. са подавани нулеви справки-декларации, съответно не са декларирани продажби към „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД и „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД, или към „ТУИНС ДИЗАЙН“ ЕООД, за извършена транспортна услуга или за отдаване по наем на съответното МПС.

За изясняване на транспорта на стоките с товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС], е изисквана информация от Агенция „Пътна инфраструктура“ на всички записи от регистър

„Събиране на данни за автомобилния трафик в Република България”, получени от автоматични устройства на записване на пътния трафик и от автоматичните преброителни пунктове и стационарните и мобилни контролни точки на националното Т. управление, стопанисвани от АПИ. От представената информация е установено, че автомобил Ф. „Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] няма регистрирани преминавания на посочените дати, описани в представените товарителници.

От „Б. Б.“ ЕООД и „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД не са представени писмени обяснения, документи и доказателства за плащане по процесните фактури, хронологични и аналитични ведомости във връзка с осчетоводяване на стопанските операции по описаните данъчни фактури, оборотна ведомост и главна книга. Не са представени договори, кореспонденция между контрагентите, оферти, поръчки, кои лица и в качеството на какви са участвали в договарянето, организацията и изпълнението на сделките. Не са представени доказателства относно произхода на фактурираната стока, предходен доставчик и фактури със съпътстващите ги документи транспортни документи, договори, плащания и др., издадени от предходни доставчици. Няма представена декларация за предмета на дейност и начин на финансиране на дружествата, обекти, технически и кадрови потенциал за извършване на доставките, стокова наличност, длъжностно лице отговорно за съставяне на стопанските операции.

„БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД е регистрирано в Търговския регистър на 08.04.2024г. Регистрирано е по ЗДДС на 11.04.2024г. и дерегистрирано на 20.04.2025г.

Няма данни за основна дейност съгласно годишна данъчна декларация ГДД по ЗКПО. По данни от регистрирано фискално устройство, дейността на дружеството е търговия на едро със строителни материали. Съгласно справка за актуално състояние на всички трудови договори е констатирано, че от 08.07.2024г. в дружеството са били назначени 3 лица по трудови правоотношения на длъжност “търговски посредник”.

Към датите на издаване на процесните фактури не е имало назначени други работници.

При извършена насрещна проверка и в предходна ревизия на „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД, не са установени данни за редовно водено счетоводство.

Не е установено лицето, което извършва счетоводното обслужване на дружеството.

Справките-декларации по ЗДДС са подавани от един и същ IP адрес с титуляр А. Т. Б..

По справка от информационната система на НАП относно притежавани имоти от задълженото лице, е установено, че от дружеството няма подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти и декларация по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил. В подадения баланс към 31.12.2024г. не са деклариран ДМА и НДМА.

„БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД е регистрирано в Търговския регистър на 08.04.2024г. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 11.04.2024г. и дерегистрирано през 2025г. Няма данни за основна дейност съгласно ГДД. По данни от регистрирано фискално устройство, дейността на дружеството е търговия на едро със строителни материали.

По време на издаване на процесните фактури не е имало назначени работници. При извършена насрещна проверка и в предходна ревизия на „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД не са установени данни за редовно водено счетоводство. Не е установено лицето, което извършва счетоводното обслужване на дружеството. Справките-декларации по ЗДДС са подавани от един и същ IP адрес - 54E20D130F6074B2, с титуляр А. Т. Б.. По справка в ИС на НАП относно притежавани имоти от ЗЛ, е установено, че от дружеството няма подадени декларация по чл. 14

от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти и декларация по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил. В подадения баланс към 31.12.2024г. не са декларирани ДМА и НДМА.

В обобщение е констатирано, че при ревизията и извършените насрещни проверки на доставчиците „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД и „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД не са представени доказателства във връзка с произхода на фактурираните стоки, както и че реално двете дружества са притежавали същите, за да ги продадат на ревизираното лице.

При извършените ревизионни производства на доставчиците, също не са събрани доказателства за произхода на материалите, които са предмет на доставка към „ТУИНС ДИЗАЙН“ ЕООД. В дневниците за продажби на „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД не са отразени всички издадени фактури на продажби към жалбоподателя.

Направен е извод, че от резултатите от насрещните проверки на доставчиците не може да се докаже наличието на реални доставки с получател ревизираното лице. Не е доказан произходът на стоките, не са установени доказателства за кадрови, материален и технически ресурс за осъществяване на процесите доставки. Няма доказателства за редовно заведено счетоводство, доколкото не са представени счетоводни регистри, от които да е видно отразяването на доставките, в т.ч. заприхождаване и изписване на стоките, отчетени разходи и отразени приходи. За плащането във фактурите е отразено плащане „по сметка“, но не са приложени банкови документи за получени плащания. Не са представени сключени договори, нито търговска кореспонденция. Не се доказва транспортирането и реалното предаване на стоките. При съпоставка на представените документи за транспортиране на стоките - товарителници, с получените данни от АПИ са установени несъответствия в маршрута.

За доставките, от жалбоподателя са представени по електронен път процесните фактури, ведно с протоколи, стокони разписки и товарителници, идентични с представените от изпълнителите по доставките. Представени са и сключените с идентични по съдържание и оформяне договори от 30.04.2024г. за доставка на стоки, с предмет доставка на различни видове стоки, описани по вид, количество и цена, съгласно всяка фактура. Съгласно чл.7 от договорите, местоизпълнението на задължението на продавача да предаде стоките е склад на купувача в [населено място]. [улица]. В чл. 8 от договорите е посочено, че разходите за транспорт по доставките и предаването на стоките са за сметка на продавача, а разходите по приемането - за сметка на купувача.

Относно плащанията от жалбоподателя са приложени банкови извлечения за периода относно извършените разплащания само по част от процесните фактури.

При посещение в счетоводството на ревизираното дружество, документирано с Протокол №АА1926047/14.10.2025г., е изискано да бъдат представени стокон поток за реализацията на закупените стоки от „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД и „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД, включително и плащанията към тях, както и стокони разписки или други вторични документи за заприхождаване им.

С писмо №Р-22221025003395-ПРД-004-II от 20.11.2025г. са представени справки за стопанските операции - Папка 19 покупки 502 материали от „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД и „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД за периода м. 1 - м.12.2024г. и Папка 7 изписване на материали по сметка 302 за периода м. 1 - м. 12.2024г.

За уточняване на последващата реализация на закупените стоки и материали, на ревизираното лице е връчено ИДПОЗЛ от 21.11.2025г. Изискано е във връзка с представени с придружително писмо от 20.11.2025г. справки за стопанските операции за покупки от „БАЛДЕВ ТРЕЙД“ ЕООД и „БАЛДЕВ БИЛД“ ЕООД и изписване на материалите по сметка 302, да се представят заверени копия на издадените фактури от „ТУИНС ДИЗАЙН“ ЕООД, съгласно справката за изписване на

сметка 302 - материали.

Изискано е фактурите да бъдат обвързани и окомплектовани с фактурите за покупки от процесните преки доставчици. Изискани са и съответните документи за плащане.

С придружително писмо от 27.11.2025г. са представени фактури за продажби към „ЕВО ТРАНС ИНТЕРКАР“ ООД ЕИК[ЕИК] и „ГЛАВБОЛГАР СТРОЙ“ АД с[ЕИК] и аналитична справка-хронология на плащанията за сметка 411 Клиенти.

Извършени са насрещни проверки на „ЕВО ТРАНС ИНТЕРКАР“ ООД и „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ“ АД.

От „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ“ АД с придружително писмо от 10.12.2025г. са представени копие на издадена фактура №[ЕГН]/27.03.2025г. с предмет „извършено плащане на СМР протокол 1“, протокол №1 за извършени и подлежащи на актуване СМР към дата 27.03.2025г., договор за изработка и монтаж от 15.11.2024г. с предмет „мебели съгласно одобрен проект“, представляващ приложение 2 към договора, Не е представено приложението. Представено е платежно нареждане за плащане по процесната фактура. Не са представени документи във връзка с приемането и предаването на стоките и доказателства за транспортирането им.

От „ЕВО ТРАНС ИНТЕРКАР“ ООД с придружително писмо от 18.12.2025г. са представени копия на фактури с предмет плоскости, обков, елементи и детайли за кофраж, кофражни плочи, профили конструкция и панели. Към всяка фактура е приложен протокол. Във връзка с транспортирането на стоките са представени товарителници като изпращач и превозвач е „Т. ДИЗАЙН“ ЕООД, получател е „ЕВО ТРАНС ИНТЕРКАР“ ООД. Посочен е товарен пункт [улица], а разтоварен пункт - границите на [населено място]. Констатирано е, че не става ясно с кое превозно средство е осъществен транспортът и кой е шофьорът. Не са представени пътни листове. Дадени са писмени обяснения, че транспортната услуга е включена в цената на стоката и не са извършвани допълнителни разходи. За плащане по фактурите са представени банкови извлечения.

Констатирано е, че протоколите към фактурите не са подписани от получателя „ЕВО ТРАНС ИНТЕРКАР“ ООД. В представените товарителници не е посочено точно място на разтоварване на материалите, като в т.9 от същите „Вид на стоката“ -са посочени „кофражни плочи“, „елементи и детайли за кофраж“, „кофражни плоскости, кофражни елементи и профили“, „обков“ или само килограми, без посочен вил на стоката. Не са посочени всички позиции на материали по издадените фактури.

Процесният РА №Р-22221025003395-091-001 от 05.02.2026г. бил обжалван по административен ред на основание чл.152, ал.1 ДОПК.

Съобразно приетата фактическа обстановка и предвид доказателствата по преписката, решаващият орган - директорът на Дирекция "ОДОП"—С. с Решение №536 от 21.04.2026г. потвърдил изцяло издаденият на жалбоподателя РА, като изцяло е приел мотивите на ревизиращия екип.

В хода на съдебното производство не бяха направени доказателствени искания и не бяха събрани нови доказателства.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

На основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, съдът е длъжен да прецени законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са материалноправните и процесуалните изисквания на закона.

От доказателствената съвкупност по делото се установява по безспорен начин, че РА №Р-22221025003395-091-001 от 05.02.2026г. е издаден от материално и териториално компетентни органи.

Този извод следва да бъде направен от представените и приети като доказателство в настоящото производство Заповед №Р-22221025003395-020-001/10.07.2025г., заповед №Р-22221025003395-020-002/23.10.2025г. и №Р-22221025003395-020-003/21.11.2025г.

Ревизионният доклад и ревизионният акт са съставени в предвидената за това форма, предвид разпоредбата на чл.117, ал.2 и чл.120, ал.1 ДОПК.

Ревизионният акт съдържа данни за издателите, длъжностите им, ревизираното лице, ревизираните периоди, установените задължения, фактическите основания, правната квалификация, разпоредителната част, реда за обжалване и подписите на органите по приходите. Ревизионният доклад е посочен като неразделна част от ревизионния акт. Така са изпълнени изискванията на чл. 120, ал. 1 и ал. 2 ДОПК.

От приетата административна преписка и от отразените в Решение №536/21.04.2026г. данни следва, че ревизията е възложена и проведена от органи по приходите, които са посочени поименно и по длъжност, а измененията на заповедта за възлагане са извършени от компетентен орган. Не са представени доказателства, които да опровергават компетентността им.

При извършване на ревизията не са допуснати и съществени нарушения на административно производствените правила.

Ето защо, съдът приема, че меродавните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени от материално компетентни органи на приходната администрация в хода на ревизия, осъществена по реда на чл.112 и сл. от ДОПК. Ревизията е завършила с издаването на оспорения РА, който е постановен в изискваната от закона форма, съобразно разпоредбата на чл.120, ал.1 ДОПК.

Съдът не констатира нарушение на правото на участие в ревизионното производство на жалбоподателя. На дружеството са били връчвани искания за представяне на документи и писмени обяснения, извършено е посещение в счетоводството му, приети са представените документи и е дадена възможност за оспорване на ревизионния акт по административен и съдебен ред. Липсата на възражение срещу ревизионния доклад не освобождава съда от задължението да провери акта, но е обстоятелство, което се отчита при преценката дали дружеството е упражнило предоставената му възможност за защита.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и е мотивиран. Обстоятелството, че органите по приходите са направили изводи, които жалбоподателят не споделя, не означава липса на мотиви или съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Не се констатира нарушение на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на приходната администрация.

Основният спор по делото се концентрира върху наличието на материалноправните предпоставки за приспадане на данъчен кредит.

Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС регистрираното лице има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които се използват за извършваните от него облагаеми доставки. Притежаването на данъчен документ е необходимо формално

условие по чл.71, т.1 ЗДДС, но не замества изискването да е налице действително получена облагаема доставка. Следователно, правото на данъчен кредит предполага кумулативното наличие на: действително извършена облагаема доставка; получаване на стоките от лицето, което претендира кредита; използване или предназначение на стоките за облагаема икономическа дейност; и данъчен документ, отговарящ на законовите изисквания.

При доставки на родово определени вещи не е необходимо да се доказва прехвърляне на правото на собственост в гражданскоправния смисъл, но следва да се установи фактическото предаване на стоките и възможността получателят да се разпорежда с тях като собственик. Това е и възприетото в Решение №4831/12.05.2025г. по к.адм.д.№4230/2025г. на ВАС разбиране за понятието „доставка“.

От друга страна, следва да бъде съобразено, че влягане на материали или извършването на последващи строителни дейности не доказва само по себе си предходната доставка, когато липсват убедителни първични документи за физическото движение и предаването на стоките, както и че счетоводното отразяване, плащането и последващата реализация са косвени доказателства, които не могат да заместят доказването на фактическото получаване от посочения доставчик / В този см. Р. № 4831/12.05.2025г. по к.адм.д.№4230/2025г. на ВАС/.

Съдът не споделя оплакването на жалбоподателя, че в хода на ревизията не са взети предвид представените от него писмени доказателства. Фактурите, договорите, протоколите, стоковите разписки и товарителниците са частни документи. Те удостоверяват изявленията на лицата, които са ги съставили или подписали, но не доказват автоматично настъпването на фактическото предаване на стоките. Съдът следва да ги прецени съвкупно с останалите доказателства. В настоящия случай документите не са подкрепени от независими обективни данни за наличност на стоките при доставчиците, организиране и извършване на транспорта, приемане на материалите от жалбоподателя и последващо конкретно движение на същите материали. Идентичното оформление на документите на двата доставчика, използването на един и същ автомобил за всички доставки и липсата на потвърждение от собственика на автомобила намаляват доказателствената им убедителност. В товарителниците е посочен автомобилът, но не е установено кой го е управлявал, на какво основание е използван, кой е организирал превозите и за чия сметка са извършени. Липсата на данни за движение на процесното превозно средство/ вж. справка от АПИ/, макар и да не представлява достатъчно доказателство за неизвършване на превоз, в съчетание с липсата на отговор от собственика на автомобила, отсъствието на деклариран транспортни услуги и липсата на други независими транспортни документи представлява относимо косвено доказателство именно за неизвършване на декларирания транспорт на процесните стоки. В тази връзка, съдът съобрази застъпеното в реш. № 7146/25.06.2025 г. по к. адм. д. № 3025/2025 г. на ВАС, становище, според което, непълни данни от АПИ и липсата на материална, техническа и кадрова обезпеченост на доставчика не са достатъчни сами по себе си за отказ на данъчен кредит, когато са налице двустранно подписани приемо-предавателни документи, доказано плащане и други данни за фактическото предаване на стоките. В случая, както бе посочено по-горе, липсва потвърждение от собственика на транспортното средство, липсват данни за декларирана транспортна услуга, липсват регистрирани преминавания на автомобила на повечето дати, а представените счетоводни справки не свързват конкретните входящи

материали с конкретно последващо изписване и влагане. Ето защо, съдът приема, че доказателствената стойност на представените от жалбоподателя първични документи е разколебана и не са налице доказателства за транспортиране на стоката и последващата и реализация / в този см. реш. №4831/12.05.2025г. по к.адм.д. №4230/2025г. на ВАС/.

Относно наведените твърдения в жалбата за извършено плащане на доставките съдът счита че плащането по банков път не е обща самостоятелна материалноправна предпоставка за упражняване на правото на данъчен кредит. То може да представлява косвено доказателство за наличие на търговски отношения, но не доказва само по себе си, че стоките са били физически предадени от посочения доставчик. Освен това плащанията са доказани само за част от фактурите. Последващата продажба или влагането на материали в облагаема дейност може да установява, че жалбоподателят е извършвал икономическа дейност и че е разполагал с материали, но не доказва автоматично произхода им от конкретните преки доставчици. Необходимо е да бъде установена причинна и времева връзка между входящите фактури, конкретните количества и видове материали, заприхождаването, изписването и последващата им реализация.

Такава връзка не се установява от представените справки по сметка 302. В административното производство е констатирано, че справките за покупки и изписване не могат да бъдат обвързани по конкретни артикули и количества. При последващите доставки също са установени непълноти относно приемането, транспорта, местонахождението и индивидуализацията на материалите. Този извод съответства на Решение № 10865/17.07.2013 г. по адм. д. № 11306/2012 г. на ВАС и на Решение № 4831/12.05.2025 г. по к. адм. д. № 4230/2025 г. на ВАС, в които е разграничено доказването на последваща стопанска дейност от доказването на конкретната предходна доставка.

Жалбоподателят правилно сочи, че липсата на кадрова, материална или техническа обезпеченост на доставчика не е самостоятелно и автоматично основание за отказ на данъчен кредит. Това следва от Решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11, Mahagibben и Dóvid, Решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело C-324/11, Gábor Tyth, Решение на СЕС от 13.02.2014 г. по дело C-18/13, Maks Pen, както и от Решение на СЕС от 09.01.2023 г. по дело C-289/22, A.T.S. 2003. Същият принцип е възприет последователно и в практиката на ВАС. Това становище обаче, обаче не освобождава получателя от доказването на положителния факт на реалното получаване на стоките. Те ограничават възможността данъчният кредит да бъде отказан само поради чужди нарушения, когато самата доставка е доказана.

Съдът намира, че в настоящия случай отказът не се основава само на липсата на персонал, склад или счетоводство у доставчиците. Тези обстоятелства са преценени заедно с липсата на доказана наличност на стоките, липсата на надеждно доказан транспорт, отсъствие на проследим стокос поток и непълнотите при последващата реализация.

Макар да се съгласява принципно със становището, че недоказването произхода на стоката, не съставлява самостоятелно основание за отказ за признаване право на данъчен кредит, съдът намира, че в случая решаващо е неубедително доказано физическо предаване между преките доставчици и жалбоподателя и липсата на съгласуван стокос поток. Поради това не се прехвърля върху жалбоподателя отговорност

за счетоводството или данъчното поведение на доставчиците, а се констатира неизпълнение на собствената му доказателствена тежест относно получаването на стоките. В тази връзка следва да бъде посочено, че Решение на СЕС от 19.09.2000г. по дело C-454/98, *Schmeink & Cofreth*, на което се позовава жалбоподателят, разглежда преди всичко възможността за корекция на неправомерно начислен данък и изискването да бъде елиминиран рискът за бюджета. То не постановява, че получателят има право на приспадане по фактура, която не удостоверява реална доставка. Поради това същото не изключва приложението на чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС при липса на доказано получаване на стоките. Така и в Решение на СЕС от 21.06.2012г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11, *Mahagibben и Dóvid*, е прието, че данъчната администрация не може по общо правило да изисква от получателя да проверява дали доставчикът разполага със стоките, има персонал, изпълнява данъчните си задължения или води счетоводството си. Решението обаче не освобождава получателя от доказване на собствената му доставка и не допуска приспадане, когато след обща оценка е установено, че получателят е знаел или е трябвало да знае за измама. Подобно е становището, застъпено и в Решение на СЕС от 13.02.2014г. по дело C-18/13, *Maks Pen*, е прието, че за правото на приспадане е необходимо услугата действително да е извършена, а когато органът докаже обективни данни за измамно поведение и знание или дължимо знание на получателя, отказът е допустим. Макар делото да се отнася до услуги, принципът за необходимостта от реално изпълнение е приложим и към доставките на стоки.

В Решение на СЕС от 09.01.2023г. по дело C-289/22, *A.T.S.* 2003, и в Решение на СЕС от 11.11.2021г. по дело C-281/20, *Ferimet*, е потвърдено, че отказът е допустим само след обща преценка на всички доказателства и при установяване на обективни данни, а не чрез предположения. В същото време липсата на персонал или активи у доставчика не е достатъчна сама по себе си, тъй като е възможно използването на подизпълнители.

Настоящият съдебен състав приема, че при издаване на оспорения РА и потвърждаващото го решение, този стандарт е спазен, тъй като изводът е основан на съчетание от конкретни данни за транспорта, стоковия поток, документите и последващата реализация.

Решение на СЕС от 11.01.2024г. по дело C-537/22, *Global Ink Trade*, изисква органът да опише точно елементите на измамата и да установи обективно знание или дължимо знание на получателя. В настоящия случай съдът намира, че отказът за приспадане на право на данъчен кредит следва да бъде потвърден и без да се приема, че всяка нередност у доставчика доказва измама: основното основание е липсата на доказана реална доставка по чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС. При евентуалното приемане, че някакви материали са достигнали до жалбоподателя, съвкупността от идентични документи, един и същ непотвърден транспорт, липсата на проследим произход и липсата на конкретен стокос поток представлява обективна основа за извод, че жалбоподателят е знаел или е бил длъжен да знае за нереалността на документираните доставки от посочените доставчици.

Съдът споделя извода на директорът на дирекция „ОДОП“ който в своето В Решение № 536/21.04.2026г. е посочил, че органите по приходите неправилно са приложили чл. 70, ал. 5 ЗДДС в разглежданата фактическа обстановка, доколкото спорът не се отнася до освободена доставка, доставка с място на изпълнение извън страната или друга хипотеза на данък, начислен неправомерно поради самия вид на доставката.

Тази констатация не води до отмяна на ревизионния акт, тъй като отказът е

материалноправно обоснован самостоятелно от чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС. При недоказана реална доставка, липсва получена стока по облагаема доставка, поради което основната предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит не е изпълнена.

Не се въвежда нова фактическа основа. Още ревизионният акт, решението на директора на дирекция „ОДОП“ и жалбата поставят като централен спор въпроса дали доставките по 52-те фактури са реално извършени. Жалбоподателят е имал възможност да представи доказателства именно по този въпрос и е представил фактури, договори, транспортни документи, счетоводни справки и банкови извлечения.

В Решение № 4521/28.03.2012г. по адм.д.№8596/2011г. на ВАС е прието, че съдът може да потвърди отказа на друго правно основание, но при запазване на фактическата основа и при гарантиране правото на защита. Така и по аргумент на обратното, в Решение № 2039/09.02.2011 г. по адм. д. № 10609/2010 г. на ВАС е прието, че съдът не може да въвежда нови факти и ново фактическо основание, по което жалбоподателят не е могъл да се защити.

Настоящият случай попада в първата хипотеза. Прилагането на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС не изменя предмета на доказване, не увеличава размера на задължението и не влошава положението на жалбоподателя. То представлява правилна правна квалификация на вече установените и обсъждани факти – липса на доказана реална доставка и липса на доказано получаване на стоките от посочените доставчици.

Предвид изложеното, съдът приема, че установените с процесния РА задължения за главница, поради отказано право на приспадане на данъчен кредит са правилно и законосъобразно определени.

След като главното задължение по ЗДДС е законосъобразно установено, законосъобразно са начислени и лихвите за забава. Съгласно чл. 175, ал. 1 ДОПК за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон. Данъкът за внасяне се внася в срока за подаване на справка-декларацията за съответния данъчен период съгласно чл. 89, ал. 1 ЗДДС, а този срок за месечните периоди е до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период съгласно чл. 125, ал. 5 ЗДДС. Начислените лихви са акцесорни спрямо установените главни задължения и жалбоподателят не е изложил самостоятелни конкретни възражения относно началните дати, лихвения процент или математическия размер на лихвите, различни от възражението, че не дължи главницата. При потвърждаване на главните задължения не се установява основание за отмяна и на лихвите в размер на 53 636,81 лв., съответно 27 424,06 евро.

В заключение, съдът намира, че жалбата е неоснователна и недоказана. Като такава, същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК ответникът принципно има право на разноски, съобразно материалния интерес.

Съдът намира, че в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 000 евро. За да присъди така посочения размер, съдът съобрази приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/22 на Съда на ЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен

или друг конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 ДФЕС /ограничение на конкуренцията/, поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С - 427/16 и С - 428/16 – т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС. Съдът намира, от една страна, че производството не се отличава с особена фактическа и правна сложност на делото, а от друга, че материалният интерес е сравнително висок. Предвид изложеното, размерът на юрисконсултско възнаграждение за сумата от 1000 евро, макар и под минимума под наредбата, се явява справедлив и съобразен с обстоятелствата по конкретното дело.

Воден от горното, Административен съд–С. ГРАД, първо отделение, XVIII състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ТУИНС ДИЗАЙН“ ЕООД,[ЕИК], адрес: [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителя Г. Й. Й., против Ревизионен акт /РА/ №Р-22221025003395-091-001 от 05.02.2026г., издаден от М. И. Д., на длъжност началник на сектор — орган, възложил ревизията и А. М. И., на длъжност главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията, при ТД на НАП С., потвърден с Решение №536 от 21.04.2026г. на Директора на Дирекция ОДОП С., с който РА в тежест на жалбоподателя са установени допълнителни задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчен период от м.05.2024г. до м.07.2024г. в общ размер на 317 820,81лв(триста и седемнадесет хиляди осемстотин и двадесет лева и осемдесет и една стотинки), с еурова равностойност 162 499,20 €, от които 264 184,00лв.-главница и 53 636,81лв.-лихви за забава.

ОСЪЖДА, „ТУИНС ДИЗАЙН“ ЕООД,[ЕИК], адрес: [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителя Г. Й. Й. да заплати на Национална агенция за приходите, [населено място], сумата от 1000/ хиляда/ евро представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: